

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobkyně: **O. Z.**, nar., státní příslušnost Ukrajina, bytem v ČR, zast. Mgr. Vítem Burešem, advokátem se sídlem Dobrovského 50, 612 00 Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 12. 2013, č. j. CPR-13070/ČJ-2013-930310-V243,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 12. 12. 2013, č. j. CPR-13070/ČJ-2013-930310-V243 a rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend Valtice ze dne 12. 9. 2013, č. j. KRPB-151116/ČJ-2013-060027-SV **se zrušují** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 12. 12. 2013, č. j. CPR-13070-1/ČJ-2013-930310-V243 a rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend Valtice ze dne 12. 9. 2013, č. j. KRPB-151116/ČJ-2013-060027-SV **se zrušují** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 12.342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Víta Bureše, se sídlem Dobrovského 50, 612 00 Brno.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 18. 12. 2013 doručenou Krajskému soudu v Brně téhož dne se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 12. 12. 2013, č. j. CPR-13070/ČJ-2013-930310-V243, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend Valtice ze dne 12. 9. 2013, č. j. KRPB-151116/ČJ-2013-060027-SV, a napadené rozhodnutí potvrdila, a rozhodnutí žalované ze dne 12. 12. 2013, č. j. CPR-13070-1/ČJ-2013-930310-V243, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend Valtice ze dne 12. 9. 2013, č. j. KRPB-151116/ČJ-2013-060027-SV, a napadené rozhodnutí potvrdila.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 12. 9. 2013, č. j. KRPB-151116/ČJ-2013-060027-SV bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce 6 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ode dne, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobkyni stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí. Současně pro případ, že by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo ve lhůtě stanovené k vycestování nevykonatelné z důvodů podle ust. § 119, § 119a, § 179 nebo § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nebo z důvodu dle ust. § 32 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, byla doba k vycestování z území České republiky stanovena do 30 dnů ode dne odpadnutí těchto důvodů.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 12. 9. 2013, č. j. KRPB-151116/ČJ-2013-060027-SV byla žalobkyni podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč, a to ve lhůtě do 14 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Žalobkyně je toho názoru, že správní orgán založil své rozhodnutí o správním vyhoštění na nesprávném právním posouzení institutu pracovní cesty. Namítá, že je trestána správním vyhoštěním, aniž by se dopustila jakéhokoli protiprávního jednání (na území pobývala vždy na základě platného povolení k pobytu, plnila řádně účel pobytu a vykonávala práci na základě platného povolení k zaměstnání, přičemž neexistuje žádné pravomocné rozhodnutí o tom, že by se dopustila jakéhokoli porušení právních předpisů o zaměstnanosti nebo zákona o pobytu cizinců). Uvádí, že správním orgánem je jí k tíži přičítán stav z let 2011 – 2012, aniž by bylo prokázáno, že by tento stav byl protiprávní, v rozhodnutí odvolacího orgánu je pak žalobkyni přičítáno k tíži jen období 6 měsíců od ledna do června 2013. Žalobkyně zdůrazňuje, že v období leden – červen 2013 respektovala své závazky vyplývající z pracovního poměru, v žádném případě však není pravdou, že by si při podávání žádosti o prodloužení pobytu byla vědoma toho, že výkon jejího zaměstnání nebude realizován v místě, kde situace na trhu práce dostatečně odůvodňuje zaměstnání cizince, jak uzavírají správní orgány obou stupňů. Správní orgán podle jejího názoru rovněž neprokázal, že by žalobkyně jednala s úmyslem obcházet zákon tím, že bude vědomě vykonávat práci v regionu,

který se vyznačuje vyšší nezaměstnaností než region, pro který jí bylo povolení k zaměstnání vydáno.

Žalobkyně namítá, že pokud je pracovní cesta definována jako „časově omezené vyslání zaměstnance k výkonu práce mimo sjednané místo výkonu práce“, pak z této definice nelze dovozovat, že by zaměstnanec musel před vysláním na pracovní cestu nezbytně vykonávat práci ve sjednaném místě výkonu práce. Jedinou podmínkou v ust. § 42 zákoníku práce je „časové omezení“, přičemž v daném případě bylo jednoznačně prokázáno, že výkon práce žalobkyně mimo sjednané místo výkonu práce byl vždy časově omezen. Dalším definičním znakem pracovní cesty je „doba nezbytné potřeby“, kterou však podle názoru žalobkyně nelze posuzovat pouze podle délky této doby, ale je třeba posuzovat veškeré okolnosti a skutečnosti existující jak na straně zaměstnavatele, tak na straně zaměstnance, za kterých je účelné, rozumné a vhodné, aby zaměstnanec vykonával svoji práci v jiném místě. Žalobkyně namítá, že v daném případě se správní orgán posouzení a prokazování toho, zda pracovní cesty žalobkyně byly či nebyly uskutečněny na dobu nezbytné potřeby či nikoli, zcela vyhnul. Závěr správního orgánu, že žalobkyně vykonávala pro zaměstnavatele činnost trvalého rázu a že je vyloučeno, že byla vyslána na dobu nezbytné potřeby, není založen na provedených důkazech. Správní orgány se kromě délky trvání pracovní cesty již nezabývaly dalšími skutečnostmi nebo důkazy, které by mohly odůvodnit závěr, že se v daném případě o pracovní cestu nejedná.

Žalobkyně tedy spatřuje nesprávnost napadeného rozhodnutí zejména v nesprávném posouzení institutu pracovní cesty a v tom, že závěry správního orgánu nemají oporu v provedeném dokazování.

Na podporu svých tvrzení žalobkyně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 67/2013-42.

Žalobkyně namítá, že v řízení nebyly splněny ani zákonné předpoklady pro vydání rozhodnutí o uložení povinnosti uhradit náklady správního řízení.

Vzhledem k výše uvedenému žalobkyně navrhuje, aby soud rozsudkem zrušil obě napadená rozhodnutí žalované i obě rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, a dále aby soud uložil žalované povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 14. 1. 2014 uvedla, že protiprávní jednání žalobkyně bylo nalézacím správním orgánem řádně zjištěno, spisovým materiálem doloženo a dostatečně odůvodněno, a že nebyla zjištěna žádná procesní pochybení, která by způsobovala nezákonnost vedeného řízení, potažmo rozhodnutí, které z takového řízení vzešlo. S ohledem na shora uvedené žalovaná odkazuje na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ale zejména na odůvodnění rozhodnutí žalované, neboť má za to, že v rámci vedeného řízení se zcela dostačujícím způsobem vypořádala se vším, co v řízení vyšlo najevo.

Vzhledem k tomu, že žalovaná ve svém postupu neshledala pochybení, navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V návaznosti na podání žalobce ze dne 22. 1. 2014 soud v předmětné věci nařídil jednání, které se konalo dne 3. 2. 2015 za účasti právního zástupce žalobkyně, v nepřítomnosti žalované. Žalobkyně se z jednání omluvila.

Právní zástupce žalobkyně především odkázal na svá písemná podání a předložil soudu rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský a Zlínský kraj ze dne 9. 6. 2014, č. j. 4088/9.30/14/14.3-RZZ, sp. zn. P 152/14, kterým bylo zastaveno řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku podle ust. § 139 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, kterého se měla dopustit žalobkyně výkonem nelegální práce ve smyslu ust. § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti dne 20. 6. 2013. Dále právní zástupce žalobkyně setrval na svém názoru, že správní orgány se dostatečně nezabývaly všemi okolnostmi vyslání žalobkyně k výkonu práce mimo místo povolení výkonu práce. Žalobkyně nepopírá, že v roce 2013 přerušovaně pracovala na uvedeném pracovišti H. na základě pracovního příkazu na pracovní cestě. Dále uvedl, že žalobkyně má v současné době vystaveno povolení k zaměstnání s místem výkonu práce v Novosedlech. O tom, že se nedopustila výkonu nelegální práce, svědčí rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce.

V nyní posuzované věci bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, dle něhož policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla doba k vycestování z území ČR stanovena do 30-ti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí a pro případ, že by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo ve stanovené lhůtě k vycestování nevykonatelné, byla stanovena doba k vycestování do 30-ti dnů ode dne odpadnutí důvodu a ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto, že se na cizinku nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 20.6.2013 hlídka Policie ČR, Oddělení pobytových agend Valtice provedla kontrolní akci ve firmě H. a současně byla provedena i kontrola Státním úřadem inspekce práce, Oblastním inspektorátem pro Jihomoravský a Zlínský kraj (OIP). Policie kontrolovala především nelegální zaměstnávání cizinců. Vzhledem k tomu, že u některých cizinců vzniklo podezření, že pracují ve firmě nelegálně, zajištění podle zákona o Policii ČR. Podle úředního záznamu o zajištění cizince ze dne 20.6.2013 cizinka (žalobkyně) předložila rozhodnutí ze dne 6.3.2013 o prodloužení povolení k zaměstnání č.j. BBM-PPP-271(2)/2013 vydané ÚP krajskou pobočkou Brno pro zaměstnavatele Private pidpriemstvo „S.“ na místo výkonu práce K. 70, T. 1 a K. 4, Brno a příkaz k provedení pracovní cesty do H. N. vydaný 31.5.2013. Protože nepředložila platné povolení k zaměstnání vydané příslušnou pobočkou Úřadu práce pro místo výkonu práce v N., dovodila policie pravděpodobnost, že bylo naplněno ust. § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a je možno zahájit řízení ve věci správního vyhoštění a je dán důvod pro zajištění cizinky. Dne 20.6.2013 vydala Policie ČR oznámení o zahájení správního řízení na základě skutečnosti, že dne 20.6.2013 byla provedena kontrola hlídkou Oddělení pobytových agend Valtice a současně i OIP, při níž byla kontrolována cizinka, která zde prováděla práce

a při kontrole předložila rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání vydané dne 6.3.2013 s platností od 1.4.2013 do 30.9.2013 pro místo výkonu práce K. 70, T. 1, K. 4, Brno, dále předložila příkaz k pracovní cestě vydaný firmou S. dne 31.5.2013 s vysláním k výkonu práce do firmy H.v N. a žádné další povolení k zaměstnání nepředložila. Dále bylo zjištěno, že na území ČR pobývá na základě dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání od 1.4.2007. Policie konstatovala, že cizinka dne 20.6.2013 pracovala v N., ale při kontrole nepředložila povolení pro výkon zaměstnání v obci N. a dospěla k závěru, že jmenovaná byla zaměstnána bez příslušného povolení k zaměstnání, čímž bylo naplněno ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

Dle obsahu správního spisu Policie ČR následně požadovala informace k zaměstnávání cizinců ve firmě H. s.r.o., od této firmy, informace od Úřadu práce ČR, pobočka v Břeclavi, zda tato pobočka vydala platné rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání v rámci okresu Břeclav a vyžádala i součinnost od OIP Brno, pracoviště Břeclav, který tentýž den prováděl kontrolu zaměstnávání cizinců v uvedené firmě. Úřad práce ČR, pracoviště v Břeclavi sdělil, že rozhodnutí o povolení k zaměstnání vydala Krajská pobočka v Brně na dobu od 1.4.2013 do 30.9.2013 s místem výkonu práce K. 70, T. 1 a K. 4, Brno, firma H. předložila obchodní smlouvu se společností PP S. s tím, že pracovní záležitosti řeší se svými zaměstnanci společnost PP S. a zároveň připojila pracovní list zaměstnankyně O. Z. v červnu 2013. OIP poskytlo Policii ČR záznam o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob podle § 132 odst. 1,2 zákona o zaměstnanosti v rámci kontroly provedené dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce a podle § 125 zákona o zaměstnanosti v rozsahu § 126 odst. 1 téhož zákona, mimo jiných i u cizinky O. Z. a připojil příkaz k pracovní cestě vystavený PP S. dne 31.5.2013 s datem nástupu téhož dne a rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání vydané ÚP ČR, krajskou pobočkou v Brně dne 6.3.2013 na dobu od 1.4.2013 do 30.9.2013 a pracovní list zaměstnankyně – cizinky O. Z. od 3.6.2013 do 20.6.2013.

Dne 12.7.2013 předložila cizinka Policii ČR, resp. její zástupce plnou moc k zastupování a následně Policie ČR požádala společnost H. s.r.o. N. o doplnění informací k zaměstnávání cizinců v předchozích letech (2011 a 2012) a počtu odpracovaných hodin od 1.1.2013 do 31.5.2013. PP S. s.r.o. v průběhu řízení předložila plnou moc k zastupování advokátem, příkaz k pracovní cestě ze dne 31.5.2013, pracovní smlouvu uzavřenou dne 28.1.2013. Společnost H. s.r.o. policii sdělila, že se cizinka podílela na dodávkách za společnost PP S. pro H. 230 dnů v roce 2011 a 204 dnů v roce 2012 a předložila pracovní listy cizinky za leden až květen 2013. Zástupci cizinky byla Policií ČR poskytnuta lhůta k vyjádření a dne 10.9.2013 jí bylo doručeno vyjádření zást. cizinky s poukazem na aktuální judikaturu NSS v podobě rozsudku ze dne 22.8.2013 sp. zn. 1 As 67/2013, z něhož dovozoval, že vyslání cizince na pracovní cestu je možné, takový postup nelze striktně považovat za výkon nelegální práce a tudíž se cizinka nedopustila žádného vědomého protiprávního jednání, které by mělo jakékoliv znaky nelegální práce a nedošlo tudíž k naplnění zákonných předpokladů ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců a rozhodnutí o správním vyhoštění není možné vydat. Navrhl, aby řízení o správním vyhoštění policejní orgán zastavil. Následně dne 12.9.2013 vydalo Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových agend Valtice rozhodnutí, kterým podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců uložila cizince správní vyhoštění a stanovila dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 6 měsíců. V uvedeném rozhodnutí na základě skutkových zjištění, které soud popisuje ve stručnosti shora, správní orgán uvažil, že povolení k zaměstnání vydané cizince naposledy ÚP ČR, krajskou pobočkou v Brně dne 6.3.2013 na dobu od 1.4.2013 do 30.9.2013

pro místo výkonu práce K. 70, T. 1 a K. 4, Brno, ji opravňovalo vykonávat zaměstnání jen v souladu s tímto rozhodnutím. Správní orgán dále dovodil, že cizinec může být zaměstnán v místě výkonu práce uvedeném v povolení k zaměstnání a pokud je vyslán na pracovní cestu, jde o časově omezené vyslání zaměstnance a zaměstnavatel může takto vyslat zaměstnance na dobu nezbytné potřeby jen na základě dohody s ním. Správní orgán konstatoval, že účastnice řízení byla vyslána svým zaměstnavatelem k výkonu práce do společnosti H. s.r.o. v obci Novosedly a odpracovala tam v roce 2011 230 dnů z 253 pracovních dnů roku a v roce 2012 204 dnů z 252 pracovních dnů a od 28.1.2013 do 20.6.2013 nepřetržitě. Následně v rozhodnutí konstatuje rozsudek NSS č.j. 9 As 48/2013, v němž je vysloven právní názor soudu k výkonu práce mimo sjednané místo výkonu práce. Správní orgán pak dovodil, že ve společnosti H. s.r.o. v obci N. cizinka vykonávala práci, kterou lze hodnotit jako dlouhodobou či spíše trvalou po dobu v několika v řadě za sebou vydaných rozhodnutí ÚP o prodloužení povolení k zaměstnání a k takové činnosti potřebovala povolení k zaměstnání s místem výkonu práce v obci N., kterým cizinka nedisponuje. Správní orgán pak na základě dostupných rozhodnutí NSS ze dne 18.7.2013, sp. zn. 9 As 30/2013, ze dne 25.7.2013, sp. zn. 9 As 48/2013, ze dne 30.7.2013, sp. zn. 4 As 74/2013, ze dne 2.8.2013, sp. zn. 6 As 37/2013, ze dne 22.8.2013, sp. zn. 1 As 67/2013 dospěl k závěru, že v dané věci není důvod pro zastavení řízení, neboť v případě cizinky došlo k obcházení zákona za účelem zneužití institutu pracovní cesty.

Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend Valtice ze dne 12.9.2013 byla cizince uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč do 14-ti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

O odvolání účastnice řízení O. Z. ze dne 17.9.2013 a 25.9.2013, doplněné podáním ze dne 30.9.2013 zástupcem účastnice řízení rozhodla žalovaná napadenými rozhodnutími ze dne 12.12.2013 jak ve věci správního vyhoštění, tak ve věci nahradit náklady řízení tak, že odvolání účastnice řízení zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Žalovaná po přezkoumání spisového materiálu v uvedeném správním řízení konstatovala, že skutkový stav byl spolehlivě zjištěn, doložen a náležitě popsán v odůvodněních napadeného rozhodnutí a z nich jednoznačně vyplývá protiprávní jednání účastnice řízení jí vytýkané a opatření, které správní orgán I. stupně přijal. V odůvodnění žalovaná konstatovala, že účastnice řízení v průběhu roku 2013 od ledna do června pracovala u firmy H. s.r.o., mimo obvod příslušné pobočky ÚP, nejednalo se o pracovní cestu, ale o běžný a dlouhodobý výkon práce mimo region, pro který bylo vydáno a prodlouženo pracovní povolení. Délka pracovní činnosti dosáhla takového trvání, že takovou odchylku od pracovního povolení lze považovat za obcházení zákona a za práci vykonávanou bez pracovního povolení.

Na základě skutkových zjištění ve správním spise uvedených soudem shora, dospěl soud k závěru, že žalovaná, potažmo správní orgán I. stupně při rozhodování ve věci pochybil. Soud vychází z toho, že správní orgán I. stupně zahájil dne 20.6.2013 správní řízení ve věci správního vyhoštění na základě skutečností zjištěných dne 20.6.2013 v rámci kontrolní akce hlídkou pobytových agend a současně OIP a při této kontrole žalobkyně předložila rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání ze dne 6.3.2013 na dobu od 1.4.2013 do 30.9.2013 a dále příkaz k pracovní cestě vydaný firmou PP S. s vysláním k výkonu práce do firmy H. s.r.o. v N. ze dne 31.5.2013. Ze shora uvedeného nelze učinit závěr o tom, že dne 20.6.2013 cizinka byla zaměstnána bez příslušného povolení k zaměstnání a došlo k naplnění ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Zjišťováním rozsahu zaměstnání žalobkyně u H. s.r.o. byl následně správním orgánem I.

stupně žalobkyni přičítán k tíži stav z let 2011 a 2012, doba od 1.6.2013 do 20.6.2013 a dále od 1.1.2013 do 31.5.2013. Soud ve správním spise nenašel žádné oznámení či jiné rozhodnutí, kterým by správní orgán I. stupně rozšířil předmět správního řízení o shora uvedené doby, žalovaná pak v napadeném rozhodnutí zúžila tuto dobu na dobu od ledna 2013 do června 2013 na základě doložených pracovních listů společností H. s.r.o. Mimo sdělení firmy H. s.r.o. ze dne 19.7.2013 o rozsahu podílení se žalobkyně na dodávkách PP S. v roce 2011 a v roce 2012 správní orgán I. stupně neprovedl žádné dokazování, z něhož by vyplynula nelegální práce žalobkyně v uvedeném období, ale přesto je zahrnul do období nelegální práce žalobkyně ve svém prvostupňovém rozhodnutí. Nevyžádal žádný důkaz o tom, zda žalobkyně pracovala v těchto letech ve firmě H. s.r.o. na základě pracovních příkazů, v jakém rozsahu, tj. zda výkon práce žalobkyně byl časově omezen atd. Rovněž se blíže nezabýval, zda event. žalobkyně byla svým zaměstnavatelem vysílána na pracovní cestu na základě dohody na dobu nezbytné potřeby, tj. jaké závazky existovaly mezi společnostmi H. s.r.o. a společností PP S. v rámci uzavřené smlouvy o dílo. V tomto směru zůstalo dokazování správního orgánu, nehledě na procesní pochybení shora vytýkané, zcela kusé. Žalovaná zřejmě vědoma si daného pochybení po posouzení odvolání v napadeném rozhodnutí omezila dobu nelegální práce od měsíce ledna do června 2013, přesto, že v měsíci červnu včetně dne 20.6.2013 žalobkyně vykonávala u firmy H. s.r.o. práci, kterou nelze hodnotit jako práci nelegální a pokud se týká posouzení pracovní činnosti žalobkyně od měsíce ledna do měsíce května, pro konstatování výkonu nelegální práce nebyly provedeny důkazy, tj. není zřejmé, zda žalobkyně vykonávala práci bez či s příkazem k pracovní cestě. Omezil-li odvolací orgán (žalovaná) výkon nelegální práce pouze na období od ledna do června 2013, pak soud konstatuje, že v měsíci červnu 2013 nešlo o výkon nelegální práce a v období od ledna do května 2013 zůstalo dokazování ve věci kusé, správní orgán I. stupně i žalovaná se spokojili pouze s obsahem pracovních listů týkajících se žalobkyně v měsíci lednu až květnu 2013 a právní názor vyslovený NSS, např. v jeho rozhodnutí č.j. 4 As 74/2013-31 ze dne 7.3.2013 nelze proto prozatím na toto období aplikovat.

Na základě pochybení žalované i správního orgánu I. stupně v právním posouzení legální či nelegální práce žalobkyně vykonávané dne 20.6.2013 a následného zahájení správního řízení, bez formálního úkonu rozšíření rozsahu domnělé nelegální práce správním orgánem I. stupně v letech 2011, 2012 a 2013, žalovanou dobu omezena od ledna do června 2013, tedy vady řízení, soud dospěl k závěru, že je třeba žalobě vyhovět. Dne 20.6.2013 žalobkyně v H. s.r.o. nevykonávala nelegální práci, neboť měla vystaveno řádné povolení k zaměstnání do 30.9.2013, pracovala sice nikoliv v místě povoleného výkonu zaměstnání, ale měla v držení příkaz k pracovní cestě. V rozsudku NSS č.j. 4 As 74/2013-31 ze dne 30.7.2013 vyslovil soud právní názor, že *cizinec může být vyslán na pracovní cestu i mimo místo výkonu práce, které má uvedeno v povolení k zaměstnání, takové vyslání ale musí svým obsahem skutečně pracovní cestě odpovídat. I přes zrušení § 93 zákona o zaměstnanosti nelze prostřednictvím pracovní cesty zastírat faktický výkon práce cizince v jiném místě, než v místě uvedeném v povolení k zaměstnání. Maximální dobu trvání pracovní cesty právní předpisy neomezuji, zákoník práce v § 42 pouze stanoví, že jde o „dobu nezbytné potřeby“. Při posuzování obsahu naplnění pracovní cesty cizince bude vždy záležet na konkrétních skutkových okolnostech takového vyslání. Vyslání cizince k výkonu práce mimo sjednané místo výkonu práce v žádném případě nelze používat dlouhodobě či pravidelně a zneužívat jej tak k obcházení určení místa výkonu práce provedeného povolením k zaměstnání.* Správním orgán I. stupně ani žalovaná v období od ledna 2013 do května 2013 v tomto směru žádným způsobem nevyšetřila a nezjistila dostatečným způsobem skutkový stav věci. Není zřejmé, zda a v kterém období žalobkyně vykonávala práci v H. s.r.o. na základě pracovní cesty, navíc maximální doba trvání pracovní cesty není právním předpisem stanovena, a zda šlo o dobu

nezbytné potřeby či nikoliv. Pokud by dospěla k závěru, že v daném případě se nejednalo o dobu nezbytné potřeby, musí uvážit, zda šlo o dlouhodobý či pravidelný výkon práce mimo sjednané místo výkonu práce a tudíž jde o zneužívání tohoto institutu k obcházení určení místa výkonu práce v povolení zaměstnání.

Na základě shora uvedeného právního posouzení věci, shledal soud žalobní námitky žalobkyně důvodnými a napadená rozhodnutí žalované včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro chybné právní posouzení, vady řízení a nedostatečné zjištění skutkového stavu věci podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrací k dalšímu řízení. Správní orgán se v dalším řízení bude řídit shora uvedeným právním názorem vysloveným soudem.

Vzhledem k tomu, že Policie ČR prováděla pobytovou kontrolu v H. s.r.o. současně s OIP, soud považuje za vhodné seznámit účastníky řízení s výsledky řízení OIP. V průběhu tohoto řízení zást. žalobkyně předložil soudu Vyrozumění účastníka správního řízení o zastavení části správního řízení a vyrozumění o ukončení dokazování ze dne 9.6.2014 vydané Státním úřadem inspekce práce, Oblastním inspektorátem práce pro Jihomoravský a Zlínský kraj (č.j. 4076/9.30/14/14.3-VZ), v němž tento orgán konstatoval, že o povolení k zaměstnání žalobkyně a dalších cizinců rozhodovala Krajská pobočka úřadu práce ČR v Brně, tedy místně příslušná i pro místo, kde byli cizinci při výkonu práce zjištěni a tudíž společenská škodlivost nedosahovala takové intenzity. Podle tohoto úřadu nebyla naplněna definice nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti a nebyla naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, a proto úřad rozhodl o zastavení řízení ve vztahu k zaměstnavateli žalobkyně PP S. Téhož dne vydal Oblastní inspektorát práce pro Jihomoravský a Zlínský kraj rozhodnutí (sp. zn. P152/14, č.j. 4088/9.30/14/14.3-RZZ) týkající se žalobkyně, kterým zastavil řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku podle § 139 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, kterého se měla dopustit žalobkyně tím, že měla vykonávat nelegální práci, jak jí definuje § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti dne 20.6.2013 pro PP S. na pracovišti areálu H. s.r.o. Tento úřad dospěl k závěru, že nelze bez dalšího konstatovat porušení ust. § 3 zákoníku práce a ust. § 89 zákona o zaměstnanosti, čímž není možno naplnit skutkovou podstatu přestupku podle § 139 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Protože v daném případě nelze prokázat formální stránku přestupu, tj. výkon závislé práce pro společnost bez povolení k zaměstnání, podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích řízení o přestupku zastavil.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má úspěšná žalobkyně právo na náhradu nákladů řízení. Na nákladech řízení zástupce žalobkyně účtoval za 3 úkony právní služby a 3x náhradu hotových výdajů s tím, že je plátcem DPH. Na náhradě nákladů řízení zástupci žalobkyně náleží za 3 úkony právní služby, tj. první porada s klientem, včetně převzetí a přípravy zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b), písemné podání podle § 11 odst. 1 písm. d) a za účast u jednání podle § 11 odst. 1 písm. e) podle vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění vždy 3.100 Kč za 1 úkon právní služby, tj. celkem 9.300 Kč. Ke každému úkonu právní služby náleží náhrada hotových výdajů, která činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč, tj. celkem 900 Kč. Celkovou částku 10.200 Kč soud navýšil o 21 % DPH na 12.342 Kč. Náklady řízení žalobkyně ve výši 12.342 Kč je žalovaná povinna zaplatit do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační

stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. února 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová